

Logical song

Per EloiA el dc., 27/02/2019 - 07:00

Cançó lògica

Supertramp

-

Breakfast in America

Lletra original

When I was young, it seemed that life was so wonderful, a miracle, it was beautiful, magical
And all the birds in the trees, well they'd be singing so happily, joyfully, playfully, watching me.

But then they send me away to teach me how to be sensible, logical, responsible, practical.
And they showed me a world where I could be so dependable, clinical, intellectual, cynical.

There are times when all the world's asleep.
The questions run too deep for such a simple man.
Won't you please, please tell me what we've learned.
I know it sounds absurd but please tell me who I am.

I said now, watch what you say, now we're calling you a radical, a liberal, fanatical, criminal.
Won't you sign up your name, we'd like to feel you're acceptable, respectable, presentable, a vegetable.

But at night, when all the world's asleep.
The questions run so deep for such a simple man .
Won't you please (Won't you tell me), (You can tell me what) please tell me what we've learned (Can you hear me?)
I know it sounds absurd, (Won't you help me) please tell me who I am, who I am, who I am, who I am.

But I'm thinking so logical.
Did you call, one two three four.

It's getting unbelievable

Lletra traduïda

Quan era jove, la vida em semblava meravellosa
Un miracle, era preciosa, màgica.
I tots els ocells en els arbres, cantaven feliçment
Amb alegria i juganers, mirant-me.

Però llavors, m'enviaren a fora per ensenyar-me a ser sensat, lògic, responsable, pràctic.
I m'ensenyaren un món on podia ser tan fiable,
clínic, intel·lectual, cínic.

Hi ha moments en què tot el món dorm.
I en què les preguntes es tornen massa profundes per un home tan senzill com jo.

Voleu dir-me, sisplau, què hem après?

Sé que sona absurd, però, siusplau, digues-me qui sóc.

Ara, vigila amb el que dius o t'anomenaran radical,

lliberal, fanàtic, criminal.

No vols apuntar-te? Ens agradaria sentir que ets acceptable, respectable, presentable, un vegetal.

Però a la nit, quan tot el món dorm

En què les preguntes es tornen massa profundes

per un home tan senzill com jo.

Voleu dir-me, sisplau (no em direu), (em podeu dir què), sisplau digueu-me què hem après? (podeu sentir-me?)

Sé que sona absurd, (no m'ajudareu), sisplau,

sisplau, digues-me qui sóc, qui sóc, qui sóc.

Però estic sent tan lògic.

Has trucat un dos tres quatre.

S'està tornant increïble.

Cercant la coherència

La història dels Supertramp engendra en nosaltres un sospita: sóc qui he de ser en realitat o bé m'he convertit en un producte social previsible i controlat? Tots intentem ser més o menys coherents amb la nostra vida. Per això cerquem "lògiques", sistemes, pautes, fites o estils de vida que ens hi ajudin. Abans, la inserció de la persona en l'entramat social es donava per l'adoctrinament que es rebia a casa, a l'escola o a l'església. Totes elles són institucions posades en crisi per la modernitat i s'hi afegeix encara un altre element socialitzador molt potent: els mitjans de comunicació. Tot i que hem de conviure els uns amb els altres, la cançó ens mena a cercar una altra lògica, la lògica interna que doni resposta al meu propi ser en el món, encara que això comporti una certa conflictitat o ser incomprens.

La lògica del món o "El sermó de l'Hotel Hilton" (J.I. González-Faus)

Estem ja molt acostumats a escoltar el sermó de la muntanya i el relat de les benaurances (Mt 5 i 6). Per això convé replantejar-lo des del seu contrari, el de la lògica del món. El teòleg José Ignacio González-Faus ho va fer en aquest escrit que ell va titular "El sermó de l'Hotel Hilton":

"El messies aparèixer en una gala de l'Hotel Hilton. El cobert costava 150 euros. I el messies, veient que hi eren els seus, va obrir els llavis i els ensenyava dient:

"Feliços els rics, perquè la ciència i les lleis els donaran la raó.

Feliços els agressius, perquè es menjaran el món.

Feliços els qui riuen, perquè ells seran envejats.

Feliços els qui estan farts i no passen gana ni set, perquè seran tinguts per justos.

Feliços els inmisericordes, perquè no els arribarà la misèria.

Feliços els tèrbols de cor, perquè només veuran el que els convé.

Feliços els qui construeixen armes, perquè seran anomenats benefactors de la Humanitat.

Feliços els qui persegueixen als que lluiten per la justícia, perquè d'ells és el regne de la terra.

Feliços vosaltres quan parlin bé de vosaltres i us assignin totes les virtuts tòpiques, mentint perquè sou els meus amics. Feliços quan censurin tota crítica contra vosaltres. Alegreu-vos aquell dia, perquè haureu aconseguit la màxima recompensa a la terra. Doncs així s'ha fet sempre amb tots els que triomfen.

Vau sentir que se us va dir: "Estimeu els vostres enemics i pregueu pels qui us persegueixen". Però jo us dic: acabeu amb els vostres enemics i no cediu a la debilitat amb ells. Perquè, si us commouen les entranyes, quin avantatge traureu d'això? És que no pot passar això mateix a qualsevol ésser humà? I si us comporteu com a éssers humans, no haureu de deixar que el vostre sol llueixi per a tots?

Vau sentir que se us va dir: "No mataràs". Però jo us dic: tot el que no porti la seva còlera fins al final serà tingut per estúpid davant vostre. I si tens alguna cosa contra el teu germà, ves a portar la teva ofrena a l'altar, mentre acaben amb ell els teus mercenaris. I a la nit seràs el més feliç dels homes.

No acumuleu tresors en la vostra consciència, on mai podreu disposar-ne. Atresoreu-los en banc suïssos, on no els coneixen vostres enemics i on ni la policia ni els jutges els faran desaparèixer.

Ningú no pot servir dos senyors, perquè haurà d'estar contra l'un o contra l'altre. No podeu servir alhora Déu i el diner. Per això us dic: doneu culte al diner, l'existència i el poder són molt més evidents que els de Déu, i la recompensa és infinitament més segura ... "

I quan el messies va acabar de parlar, es meravellaven les gents, perquè parlava amb autoritat i tenia tota la raó del món. "
